

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-7

M 57

PETRIT MEKSI

Buzkagathë

poezi humoristike

BJH-7
M 57.

PETRIT MEKSI

BUZAGAZ

poezi humoristike

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

PETRIT MEXSI

BUSAGAS

poezi humoristike

Tirazhi 2000 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK – Shtypshkronja Re

Tiranë, 1977

DIL, MOJ KËNGË!

Strofa thuret me mundim,
vjersha rritet dalngadalë;
nga një varg u bë vëllim —
është' një pjesë nga shpirti im
që i qeshur do të dalë.

Dil, pra, dil se kam dëshirë,
rrahi flatrat gjithë gaz;
pranë njerëzve zemërmirë
ulu, ulu, je e lirë,
s'je si zogu në kafaz.

Pranë tyre këndo shtruar
dhe po qeshën mos nxito, —
janë njerëz të gëzuar;
kush ul kokën i thumbuar
hapi zemrën, kuvendo.

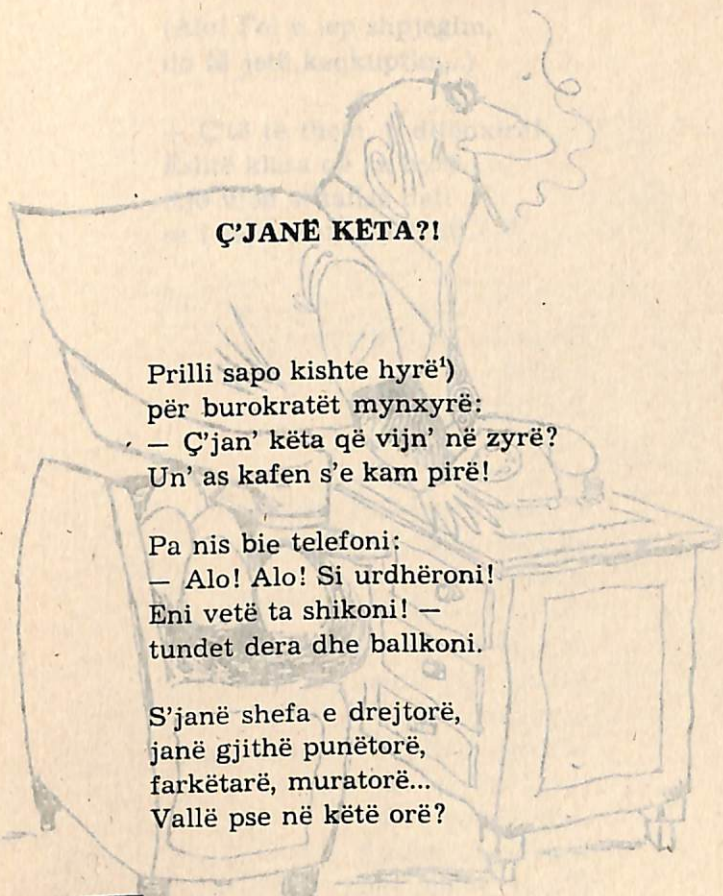
Për armiqt', kudo të jenë,
mprihu, këngë, si një thikë.
Fluturo, pra, le folenë,
këng' e zemrës, dil merr dhenë,
si bilbil ktheja me grykë.

DU... KËNGË

Strofa t'ha me mundim
vjersta rritet dalipadale:
nga një varg u bë vëllim —
është një pjesë nga shpirti im
që i dëshuroj do të dalë.

Dil, pra dil se kam dëshirë
t'kam fjalat gjithë gaz:
pranë njëzëve zemërime
ula, ula, je e lirë,
si je si zogun në kalax.

Pranë tyre këndo shurur
dhe po dëshiroj me nxitje —
janë njëzë të gëzuar;
kuat ul kokën i thurpuar
hapi zemrën, kuvendo.

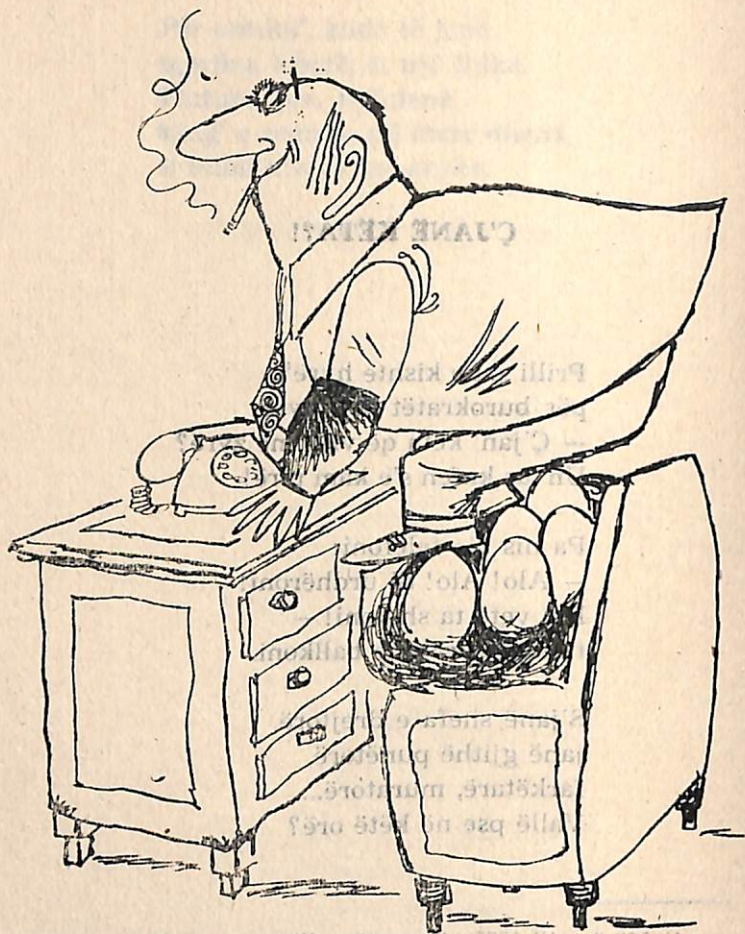
Ç'JANË KËTA?!

Prilli sapo kishte hyrë¹⁾
për burokratët mynxyrë:
— Ç'jan' këta që vijn' në zyrë?
Un' as kafen s'e kam pirë!

Pa nis bie telefoni:
— Alo! Alo! Si urdhëroni!
Eni vetë ta shikoni! —
tundet dera dhe ballkoni.

S'janë shefa e drejtorë,
janë gjithë punëtorë,
farkëtarë, muratorë...
Vallë pse në këtë orë?

1) Më 3 prill 1975 në gazetën «Zëri i popullit» u botua kryeartikulli «Kur flet klasa, nuk flet burokratizmi».

1) Me 3 pilli l'ère ne garetèn -XIII i populit- u botuz
reventitkullit -Kun liet elase, nuk liet puokstaxim-

(Alo! Fol e jep shpjegim,
do të jetë keqkuptim...)

— Ç'të të them, o ditënxiirë!
Është klasa që ka hyrë.
Ajo vjen si tallaz deti
se i saja është pushteti.

E madhe është e vërteta,
e madhe
Për detin!
Njëzet e një vjet djepse
po derdh në dikaster,
E madh mend fort mirë,
sidha suak,
U për burë —
Ihasi, do dal pikë,
po s'përkërka e thënë,
Aishërë ju lutem
ta mbani shënim:
-Filiari vetë kërkon parkullim-
U mykëm, shokë,
u mykëm vërtet...
Ku do parkulloj?
E kam gjetur vetë:
në ndërmarjet e varësë,
këtu në kryepytet...

(Alot Fol e jep shpjegim,
do të jetë kërkim...)

— Që të them, o ditëkëmbë,
është klasa që ka jete.
Ajo vjen si tallat deti
se i s'ja është...)

KËRKESË

E madhe është' e vërteta,
e madhe.
Për nder!
Njëzet e një vjet djersë
po derdh në dikaster.
E mbaj mend fort mirë:
erdha çunak,
u bëra burrë —
thash' do dal plak,
po s'qenkërka e thënë...
Atëherë ju lutem
ta mbani shënim:
«Filani vetë kërkon qarkullim».
U mykëm, shokë,
u mykëm vërtet...
Ku do qarkulloj?
E kam gjetur vetë:
në ndërmarrjen vartëse,
këtu, në kryeqytet...

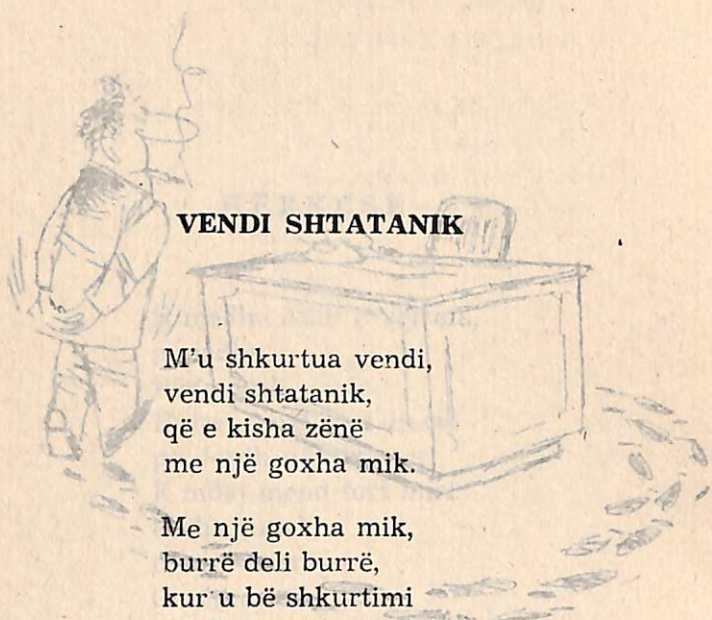
VENDI SËRATANI

shkurtyr vendi
venditshkurt
pë e kështu
me një gozha

me një gozha mik
si burrë
kurrë
ndodhi i sëmurë.

Ndodhe i sëmurë
në or mik i shkurtyr
si s'm'u gjende pranë
pa e dije vetë...

Morë ç'po flas kështu
jam a'jam në mend?
Mikri im i mirë
mbeti vetë pa vend.

VENDI SHTATANIK

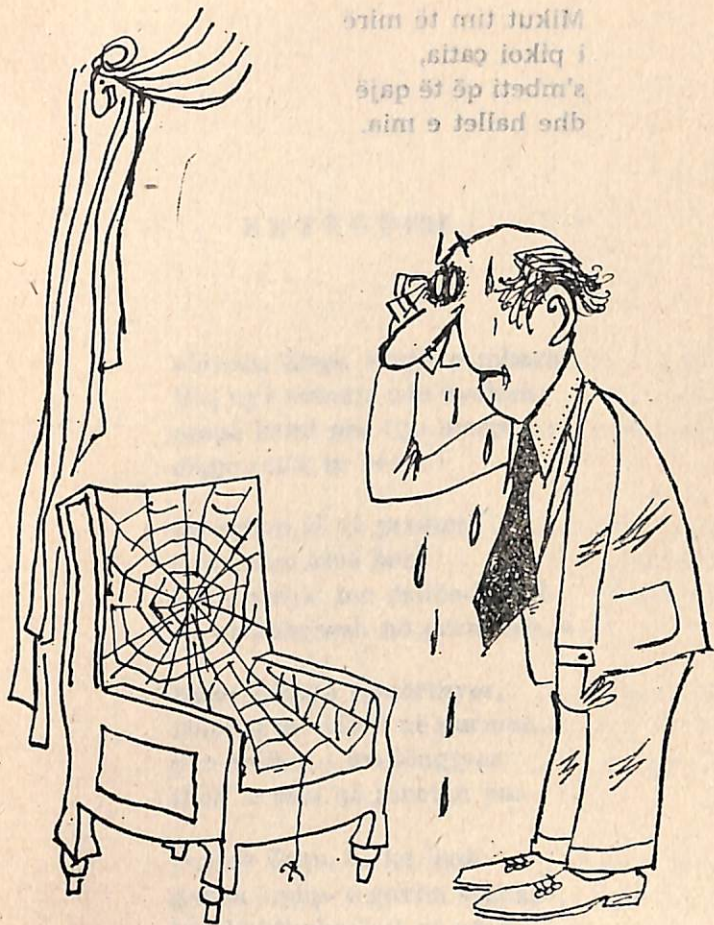
M'u shkurtua vendi,
vendi shtatanik,
që e kisha zënë
me një goxha mik.

Me një goxha mik,
burrë deli burrë,
kur u bë shkurtimi
ndodhi i sëmurë.

Ndodhe i sëmurë
ah, or mik i shkretë,
si s'm'u gjende pranë
pa e dije vetë...

Mor, ç'po flas kështu,
jam a s'jam në mend?
Miku im i mirë
mbeti vetë pa vend.

Mikut tun te mire
i pikoi qatia,
s'ambetti de te qaja
dhe hallet e mia.

Mikut tim të mirë
i pikoi çatia,
s'mbeti që të qajë
dhe hallet e mia.

S H T E G T I M

«Shoku Zeqo, rrugë e mbarë!
Hiq nga mendja çdo dyshim;
prapë kemi për t'ju marrë,
dëgjo mua, ki besim!

Që rehati, të të prishet
e do puna këtë herë,
po ti bashk' me dallëndyshet
do na kthehesh në pranverë...»

Niset Zeqoja zemërthyer,
lëmsh i mblidhet në gurmaz...
dhe shikon i mallëngjyer
shok' e miq që mbetën pas.

Durim Zeqo, se ke lënë
goxha «miq» e goxha «shokë»,
kur të kthehesh të të vënë
festën e tyre në kokë...

ENDERIM

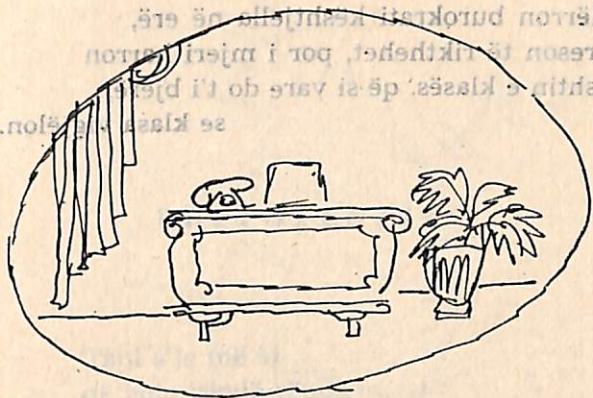
I djegur të kujtoj, o zyra ime e mirë,
o ditë rehatie që mbetët tani pas!
Sërish të rikthehem pranë jush kam dëshirë,
tani d'është ta heq këtë maraz.

Oh, ç'ditë që ajo që erdhi krejt papritur!
Stuhi mbi ne lëshoi na të fare pa mend!
Dhe rrinim e shikonim karriget të habitur
si zhdukeshin në vend.

«Të tepërt jeni ju!» — folën të zemëruar, —
«Mjaft më me telefonë, studime të pa fryt!»
«Po daleni, bre djema, ta marrim punën shtruar»
— S'ka hiq e mos këput.

A thua fatalisht çdo shpresë është e kotë!
dhe ditët e bukura më humbën pa nishan?
S'do gjej vallë dy miq të kjo jallane botë
të më bëjnë derman?

Endrövan brukar innehålla en
spression till verklighet, för i själva
grunden klasser, på så vart de liksom
se klasser.

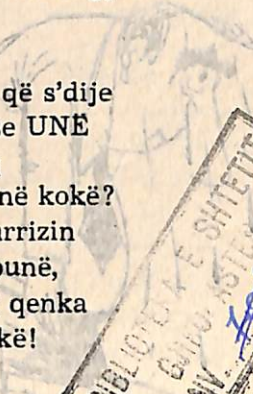
Ëndërron burokrati kështjella në erë,
shpreson të rikthehet, por i mjeri harron
grushtin e klasës, që si vare do t'i bjerë,
se klasa vigjëlon.

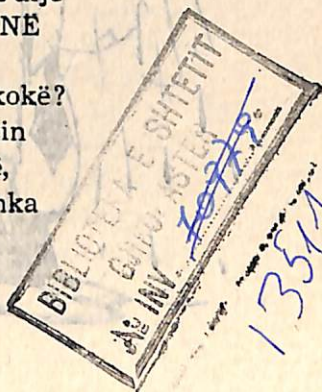

PREPOTENTIT

Tani s'je më ai
që ecje rëndë-rëndë
e fryheshe në zyrë
me njerëzit, si këndes.
Tani ngrihe pa gdhirë,
nget qetë në parmendë,
përgjysëm të del fjala
kur thua: «Mirëmëngjes.»

Ku je, pra, ti që s'dije
gjë tjetër veçse UNË
e flokët si iriq
të ngriheshin në kokë?
Pa ule mir' kurrizin
aty ku je në punë,
se zemërgjerë qenka
kjo e uruar tokë!

Se zemërgjerë qenkan
këta njerëz të ashpër, —
të mbajtën, të duruan,
këtë dhe ti e di;
po nga një krimb i vogël
për pak u bëre gjarpër, —
harrovë, mor i mjerë,
kush është në fuqi...

PËRBUZJE KLASORE

Kush je ti që përmbi sup
ma hedh dorën e më flet
«miqësisht» e «urt' e butë»
e më fton për muhabet?!

«Ec në klub, pimë një birrë!
Në do ujë të bekuar,
në shtëpi shkojmë më mirë, —
atje plaka e ka shtruar.»

Larg, nepërkë, se nuk dua
«muhabet» e «miqësi»;
ai ujë që më thua
është helm e jo raki.

Hiqe dorën e përlyer
sepse trupi m'u rrëqeth;
s'derdhëm gjak për t'u gënjyer,
të na futin në një rreth.

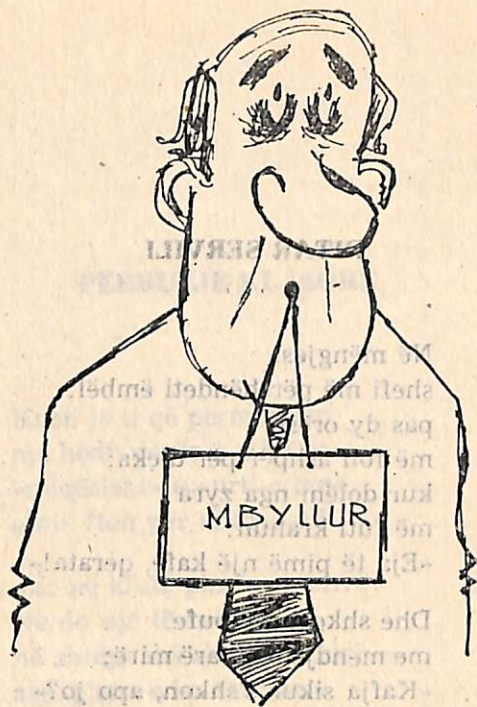

DITAR SERVILI

Në mëngjes,
shefi më përshëndeti ëmbël;
pas dy orësh
më foli ashpër për diçka;
kur dolëm nga zyra
më futi krahun:
«Eja të pimë një kafe, qerata!»

Dhe shkova në bufe
me mendje të ndarë mirë;
«Kafja sikur s'shkon, apo jo?»
«Dakord! Në vend të saj marrim birrë,
unë s'thashë kafe domosdo».

Sa gota pinë në ditar s'qe shënuar
as thuhej në kishin mezetë mish,
në mbyllje të tij servili kishte shkruar:
«Më qerasi shefi...
...një cigare...
Lum unë!
Ia shpërblefsha njëqindfish!»

LOGJIKË INDIFERENTI

Në mbledhje,

indiferentit i foli shoku pas;

«Dëgjon? Po të kritikojnë!

Shpjegou në një farë mënyre!»

Iu kthye tjetri:

«S'kam ndër mend të flas!

Sa për kritikën,

ajo është punë e tyre!...»

...ken Metja, kthehet prap,
kush s'ka marrë të vij, me vrap,
të nxirret kush s'ka marrë
— Ç'do kështu, bre shoku Metel
— Benzinë s'het, si i vramë...

«ZEMËRMIRË»

Erdhi Metja me makinë,
nxirrni shishet për benzinë,
Për benzinë nxirrni shishet:
— Mos u ngut, moj teto Lola,
nuk është qumësht, që të priset!

— Sa i mirë qenka Metja!
Për komshinjt' e heq nga vetja,
heq nga vetja për komshinjtë,
dhe në gojë e mban mëhalla,
si të vjetrit dhe të rinjtë.

— Mete, mbeta pa marrë unë.
— Ti s'ke shishe, un' kam punë;
un' kam punë, ti s'ke shishe,
mos u bëj merak kaq tepër, —
do të kthehem prap', moj gjyshe.

Ikën Metja, kthehet prap',
kush s'ka marrë të vij' me vrap,
të nxitohet kush s'ka marrë
— Ç'bën kështu, bre shoku Mete!
— Benzin' shteti, a i vrarë...

— N E M E R I E —

— Metja Metja me makinë,
nxitimi shpesh për benzinë,
Për benzinë nxitimi shpesh:
— Mos u ngut, moj Lolo,
nuk është qumësht, që të përshoh!

— Sa i mirë denka Metja,
Për komshinjtë e hed nga vetja,
hed nga vetja për komshinjtë,
dhe në gojë e rëndon mështetja,
si të vjetrit dhe të ri!

— Mete, tabeta për marrë unë,
— Ti s'ke shishe, un' kam qumësht,
un' kam qumësht, ti s'ke shishe,
— Mos u bëj mersak kap tëpër,
do të ktheshem prap, moj gjyshe!

VARUR RRI FUSTANI

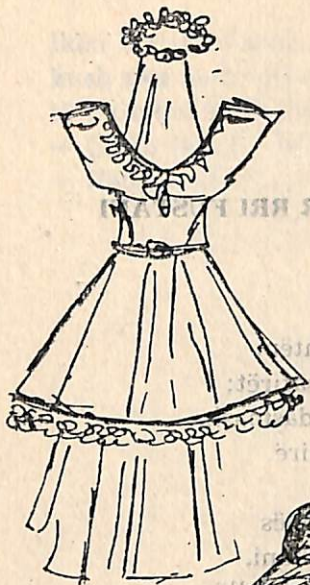
Tetoja në shtëpi
po pret mysafirët;
është stinë dasmash,
leku vilet mirë.

Në krye të odës
varur rri fustani,
tej e ndan' mëhallës
i ka dalë nami.

Lum kush e vesh nuse,
lum dhe ai dhëndër, —
velloja e fustanit
do t'u dal në ëndërr.

Prit e prit s'po duken
vajzat si ngahera,
tetoja e mërztitur
syt' i mban nga dera.

«Pse s'po vijnë vallë
vajzat faqekuqe,
me se do të vishen
për të dalë nuse?»

Varur rri fustani
në krye të odës,
vajzat faqekuqe
e nxorën jasht' modës.

DIKUR DHE TANI

1

Një kopshti personal,
që mbahej jashtë radhe,
i vinte rreth e rrotull
një arë më e madhe.

Të lashta e të vona
na rritnin që të dy,
po ara s'mund të matej
me kopshtin kurrsesi.

I fliste nga matanë,
një shoqes moshatare
një degë kastravec
e rritur kanakare.

«Shiko si jam stolisur,
e gjitha mbushur lule».
«S'do mend, — ia kthente tjetra, —
se mbaresh me pekule.

I zoti ne na mbolli
si motra në një muaj.
Po shih se ç'bën tani.
më rrit si një të huaj.»

2.

Dhe ara, edhe kopshti
sërish jan' pran' e pranë,
po s'flet dot kastravec
me mburrje nga matanë.

I prekur po shikon
të zotin në vend tjetër...
Shpreson të përsëritet
kujdes i tij i vjetër.

U zverdh duke shpresuar,
e brejti rëndë halli, —
fshatarin, me sa duket
si zor se e merr malli...

POETI DHE FRYMËZIMI

1.

I menduar kam një orë,
m'u tret balli nga mendimi
më ngriu pena në dorë
vallë, pse s'vjen frymëzimi?!

Pse nuk shfaqet si një zanë,
virgjëresh' e arratisur,
pse nuk vjen të më rrijë pranë
po më la si të shastisur?

Mundon veten, poet lumi,
zanat duken këtu rrallë
edhe gjumi rehatshumë
më rëndon përmbi qepallë...

2. Në ndjek këdo të
doq në fashë, qaz në mal,
vetë zanat në poezinë

Larg nga dhoma mbyllur brenda,
te traktori, te kombajnat,
pranë qeve te parmenda,
nëpër brazda ecin zanat.

Larg nga dhoma, nga kuzhina
(ku të deh er' e kafesë)
në kantiere, përmbi shina,
zanat ecin pas trasesë.

Larg prej dhomës dhe rehatit
ku të mbytyt er' e qilimit,
te barinjte faqe shpatit
zanat prehen pran' burimit.

Penën gati për të shkruar,
sot o kurrë ia bëj fora.
Zgjohem. . . Shoh i zemëruar,
pena s'është më te dora...

Ikën zanat si një hije,
si i bëhet tani këngës?
Vargu s'paska fare shije,
do ndjek zanat këmba-këmbës.

Do t'i ndjek kudo të jenë
daç në fushë, daç në mal,
vetë zanat në poemë

do të ulen dalngadalë.

Larg nga nga dhoma, nga kuzhina
te faktori, te kompania
qarë deve te parranda,
nëpër prazda e cin zanat.

Larg nga dhoma, nga kuzhina
(ku të bëhët e kalës)
në kantierë, përmbi shina,
zanat e cin pas traseë.

Larg prej dhomës dhe rehatit
ku të mëbët e ditimit,
te parinjtë lapa shpatit
zanat përhën pran' burimit.

Pënë gati për të shkruar,
sot e kur të ia bëj lora,
Njëohën... Shoh i xamëruar,
pëna s'është më te dora.

Ikën zanat si një hije,
si i bëhet tani këngë,
Vargu s'paska fare shije,
do ndjek zanat këmba-këmbë.

S'JEMI PLEQ E DOSIDO

Grua moj, gjetëm belanë
me këta fëmijët tanë.
Që një kohë e na dëgjonin,
që një kohë e i mësoja
si të mbillnin, të lëronin
se i dinim nga përvoja.
Tani mbahen bujq të mirë,
ngasin qetë e hedhin farë,
ti mësoj e kam vështirë
s'është koha si më parë.
U thashë sot: — Kjo është' zallishte,
s'e ka par' parmendën kurrë. —
— «Analiza thotë ndryshe,
rrit dhe misër edhe grurë».
Pa nisën hapën defterë:
«Dynymi dashka kaç bimë,
dy spërkatje në pranverë
gjëra që ne nuk i dimë.

Erdhën pranë, më folën shtruar:
— Ne me shkencë do ta rrisim,
— Mirë, bre, dalshim gëzuar
dhe në shenjë të goditim!

2.

— Grua moj, e patën mirë,
pa shih bima si ka mbirë!
Dhe ku? Në një palo arë
që e lamë ne djerrinë
dhe s'hodhëm një kokërr farë.
Këta vunë mençurinë,
fëmijt' i kemi punëtorë —
punën punë e shkollën shkollë.
Librat që mbajnë në dorë
i tjerrin gjërat më hollë.
Dhe i vjetër te krevati
do lexoj me domosdo,
s'më zë gjumi nga inati —
nuk jam plak e dosido.
Bëhu gati dhe ti, grua,
ndryshe nuk qenka e thënë,
blij gjyslyk' e ec me mua
t'i lexojmë germ' për germë. —
Qeshi plaka me gjith' zemër:
— Qenka punë për të gjithë,
dituria bëka emër,—
na mbush hambarët me drithë!

ZEMËR PLAKU

Bilbil, që këndon në krua
me ato këngët e tua,
më djeg malli edhe mua.
Kë s'djeg malli për rininë?
Ikin vitet e më s'vijjnë,
po nuk trembem, s'më zë frika:
ç'më desh zemra e arrita.

Kur kujtoj fshatin e parë
më bën zemra për të qarë,
pa ngrihem të marr jongarë.
Më thot' plaka: «Le jongarin
po merr kosën dhe korr barin.
Nisu dhe ti me rininë,
ta harrosh pleqërinë.»

Me mëngjes ngrihem për punë
fsheh jongarin nën gunë
(pse ta prish me plakën unë?)

Pa punoj e s'lodhem fare
pranë vajzave manare,
pranë djemve sypishë,
më del djersa mbi këmishë.

Në pushim, me t'u freskuar,
marr' jongarin, ia them shtruar
për një mike të harruar.
Djem e vajza më dëgjojnë,
hera-herë më ngacmojnë,
po unë i kënaqur mbetem,
s'jam sheqer e do të tretem.

Ç'gaz ka puna e di vetë:
më jep krah e më jep fletë,
të gjallë më mba në jetë,
Do punoj, s'më lodhet dora,
me rininë do t'ia bëj fora
do ia them këngës me grykë,
do këndoj për këto ditë.

— Ja të thashë e bëjto mirë.
— do më lidhësh apo jo?
Më list shodja e djetarë;
— Do të lidh me domosdo.

Rri e pres dua të lla!
— Alo, xhaxho!
— Alo, xhaxho!
— Alo, xhaxho!

Rri e pres në telefon
— Shoqe, lidhëm, iku ora!
— Alo, Lushnja, kë kërkon?
— Nuk jam Lushnja po jam Vlora.

— Shoqe, Krujën kam kërkuar!
Pse s'më thua të largohem?!
— Xhaxho, ji më i duruar,
tela janë e ngatërrohen.

— Tela janë, po ke zanat!
— Ç'do të thuash me këtë? —
ma kthen shoqja pa inat.
Unë s'hesht, po i bëj zë.

— Ja të thashë e dëgjo mirë:
do më lidhësh apo jo? —
Më flet shoqja e djersirë;
— Do të lidh me domosdo.

Rri e pres, dua të flas!
— Alo, xhaxho! Foli Krujës! —
më sheh shoqja buzagaz.

Fat e pres në telefon

— Shoda lidhën tani ora!

— Alo, tashja, ke kërkim?

— Nuk jam tashja do jam Vjara.

— Shoga, Krujës kam kërkim!

— Në s'më them të largohem!

— Xhaxho, ji më i duruar!

— Të jashë e ngatërohen.

— Të jashë, po ke zana!

— Q'është t'ish me këtë?

— Ma këmbë shodja pa im!

— Të s'hesht, po i bëj xë.

HESH TJJE

U afrua dit' e dasmës,
e kuptuan edhe muret;
një mëzati që ka pranë
dash' i majmë seç i mburret:

«Isha unë për t'u therrur,
po imzot, pas një hesapi,
ndërroi mendje, zgjodhi juve
për në thikë te kasapi».

Rri i heshtur dem i mjerë,
gjendj' e tija është e rëndë:
i vjen keq se nuk arriti
të punonte në parmendë.

Dit e dasmës u afrua
dhe një javë tani ngeli,
në qymez një tuf' me pula
dëgjojn' fjalën e një gjeli.

«Shoqe, pse rrini mërzihur? Dit
Në mba mua, mba një burrë.
Për timzot, ja ku betohem,
veten ther e hyj në furrë.»

Heshtin pulat e mendojnë
«Po afrohet dit' e zezë,
ikëm neve, mbeti gjeli, —
gjeli do të bëjë vezë?»

Heshtin qypat gojëmyllur,
gjalp e mjaltë gjithë shije;
pikojn' lotë damixhanat,
lot të hidhur prej rakisë.

Hap i rëndë i të zotit,
që kalon si një i dehur,
i dredh zemrën një librezë
që pran' tij na rri e fshëhur.

Ç'janë lekë do shtegtojnë
porsi zogjtë nëpër dete,
pak do mbeten si jetime
m'u në xhep të një kulete.

Ja dhe dasma, ç'lezet paska!
Gjithë miqtë janë shtruar
dhe shëndetet ngrihen lart:
«Rroftë çifti, haj gëzuar!»

Nat' e parë... Nat' e dytë...
«Jemi miq e s'jemi pakë!»
Me një shkrepse nga rakia
fyti ndizet e merr flakë.

Mbaroi dasma, ikën miqtë,
heshtja prap' u bë e parë;
në një pemë dy lëkurë
janë varur për t'u tharë...

Pran' një pirgu plot me koska
një maçok përtypet rëndë,
shijon kokën e një gjeli
që s'i mbeti asnjë pendë...

Heshtin qypat, damixhanat;
heshtj' e tyre është kujë;
barkun prap' e kanë mbushur —
jo me q'kishin, po me ujë.

Pranë vatrës hesht i zoti
bën hesapet i menduar,
me sa duket këtë dasmë
shumë shtrenjt' e ka paguar.

P A T U R P È S I

Në grazhdin plot me bar
veshgjati i thosh kalit:
«Mba vesh ç'më ngjau sot,
desh hipa majë malit.

Po rrija mir' e bukur
nën hije të një arre,
kur ja, u dha imzot
e drejt në shpin' samarë.

S'do mend që nuk pranova,
kokëfortë ngula këmbë,
ai u nxe aq shumë
sa shante nëpër dhëmbë.

Me grindje e të shtyra
kaloi plot një orë,
imzot u lodh së fundi
prej meje hoqi dorë».

Iu kthye kali ëmbël
veshgjatit që kish pranë:
«Për çka ti sot ke bërë,
dëgjo, s'ta kam sevdanë.

Pas teje, sikur timzot
në balt' ta kisha lënë,
jo bar por edhe kashtë
s'do kishim për të ngrënë.»

«Po ç'solle, — tha veshgjati, —
vëlla, ti që nga mali?»
«Atë çka ti përtyp
me shije», i tha kali.

Po trija mirë e dukur
nën hije të një arie,
kur ja, u dha imtot
e drejt në shpinë, samtarë.

S'do mend që nuk pranova
kokëfortë ngulë këmbë,
si u rrezëp shumë
sa shante nëpër dhembë.

Më grindje e të shlyta
kaloi plot një orë,
imtot u lodh së fundi
për meje hodi dorë.»

TË NJOHURITË

Shpejtonte miz' e dheut në rrugë e ngarkuar
dhe djersa i rridhte nga balli në faqe.
Tek pa gjinkallën në lis duke kënduar
shkarkoi barrën dhe tha: «Sa budallaqe!»

«Më erdhi në shteg, — tha këngëtarja e krisur, —
se boll na shiti mend: Në punë, në punë!
Tani, e këputur nga lodhja, e dirsur
punëtorja mendjemadhe pret ndihmë nga unë.»

Pa u nis fluturim te miza e lodhur
e nisi t'i flasë me zërin e çjerrë.
«Mikeshë, mikeshë, e sheh ç'të ka ndodhur?
Në shpirt më këpute, moj shoqe e mjerë!»

Qeshi lehtë miza dhe tha me ngadalë:
«Sot e vite të njoh për vajzë të pashtuar.
Vetëm ty, moj dembele, s'të shkojnë këto fjalë, —
t'u qash hallin atyre që ecin kaluar.»

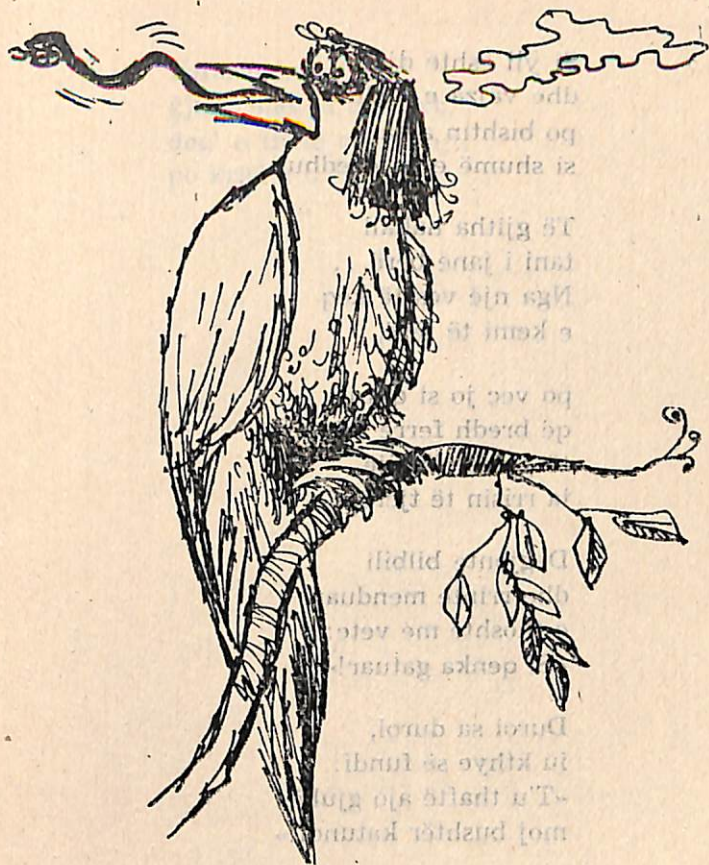
LLAFAZANIA E PYLLIT

Si u end nëpër pyll
laraska bishtgjatë
u ul më në fund në
në një degë të thatë:

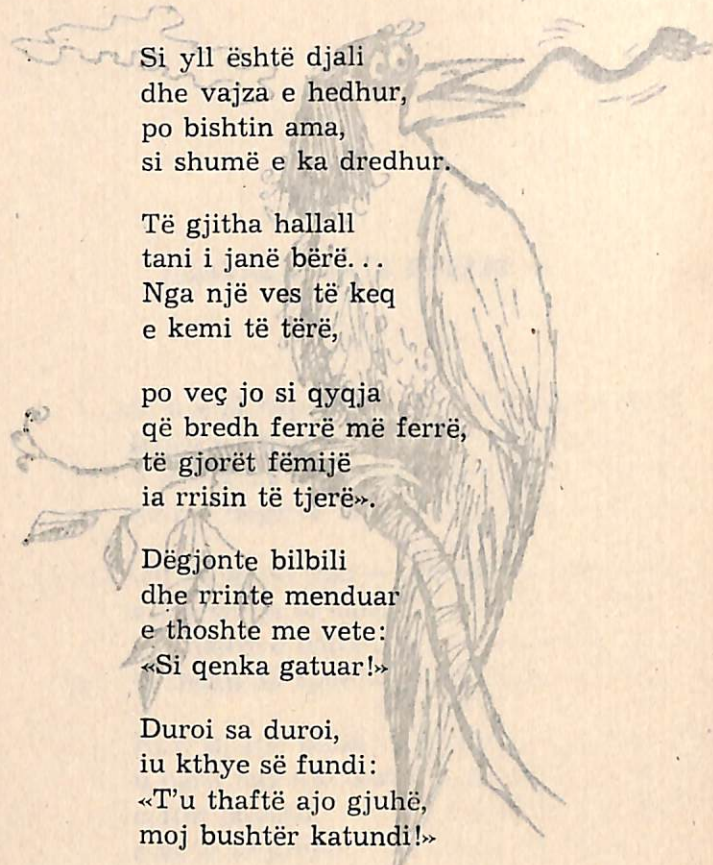
«Si s'gjej, — tha, — një shok
a një shoqe të dalë,
për hallet e botës
të themi dy fjalë?»

Kur ja, një bilbil
u ngrit nga një thanë,
e ftoi laraska
e ai u ul pranë:

«Dëgjo, këngëtar,
të rehat që kemi,
këtu veç t'i lemë
të gjitha që themi»

E pashë pëllumbin
me një dallëndyshe, —
fejesë them unë,
nuk ka si është ndryshe.

Si yll është djali
dhe vajza e hedhur,
po bishtin ama,
si shumë e ka dredhur.

Të gjitha hallall
tani i janë bërë. . .
Nga një ves të keq
e kemi të tërë,

po veç jo si qyqja
që bredh ferrë më ferrë,
të gjorët fëmijë
ia rrisin të tjerë».

Dëgjonte bilbili
dhe rrinte menduar
e thoshte me vete:
«Si qenka gatuar!»

Duroi sa duroi,
iu kthye së fundi:
«T'u thaftë ajo gjuhë,
moj bushtër katundi!»

Këto sa dëgjoi
t'i turrej desh laraska,
po dardha bishtin
nga prapa e paska,

llafazanen e ligë,
gjith' inat sa u kthye,
deg' e thatë s'e mbajti
po krisi e u thye...

I N A Z E M A D H I

lop' e mhtë jashinane
viti vic e jo shaka,
por i biri, pane-pane,
paska raze në mëdha.

Ka një vit përveç në lisa
dhe nga lopa s'ndahet kurë,
'thotë nëna - Lari nga sisa
se tani u bëre burrë!

Ikën viti vëmërrin,
liri e jopës sec i gjetel
blumbi i rëndë në krahun,
s'ka në punëst që të velet

Shkon te kati dhe thotë
ndaj të omës e duan rëndë,
- Lëri naxet - thotë i ati,
se me mua në punëndë!

N A Z E M A D H I

Lop' e urtë laramane
rriti viç e jo shaka,
por i biri, hane-hane,
paska naze të mëdha.

Ka një vit mërzen në lisa
dhe nga lopa s'ndahet kurrë.
Thotë nëna: — Larg nga sisa
se tani u bëre burrë!

Ikën viçi zemëruar,
fjal e lopës seç i ngelet
plumb i rëndë në kraharuar,
s'ka më qumësht që të velet.

Shkon te kau dhe inati
ndaj të ëmës e bren rëndë.
— Lëri nazet, — thotë i ati, —
ec me mua në parmendë!

— Ec me mua, shtroju punës
që të bëhesh djali i mirë,
sepse flasin bota rrugës
që ti faqen na ke nxirë.

P E R G J I G J E

Një ditë një ujk plak
te delet u afrua
dhe thirri që nga larg:
— Dëgjoni, motra, mua!

Po vij për bisedime,
të shtrohem i të qetë;
sot kam ndërruar qime,
siç do ta shihni vetë.

Për dhëmbët, më besoni,
ata i kam të rrallë;
urdhëroni t'i shikoni
nja tre-katër dhëmballë...

Po delet në një fjalë —
që larg i thirrën: «Ndal!»
Ai me bisht në shalë
ia mbathi për në mal!

GRERËZA NË KOSHERE JA

Grerëza hajdute
një dit' me diell vere,
si pa që ikën bletët
na hyri në koshere.

Mendoj të shëtiste
e qetë nëpër hoje,
po nuk arriti dot
e kapën bletët roje.

— Pa të, ç'ke për të thënë,
në zgjua pse u fute?

— Unë erdha për vizitë,
për nder, nuk jam hajdute.

— Si ardhke mysafire
dhe nuk troket në derë?!
Tani jep llogari,
i thanë bletët prerë.

ALEANCË SUPERFUQISH

Jemi miq me hallë,
jemi miq për kokë;
bashkë hedhim vallet
kudo përmbi tokë.

Toka kur s'na del
hidhemi në ujë,
se na përkëdhel
deti pa shumë bujë.

Toka është e shtërtë,
deti është i qetë,
valle në kuvertë
hidhemi më lehtë.

Vallja çka lezet
kapur dora-dore,
rrotull vijn' në det
topa e vapore.

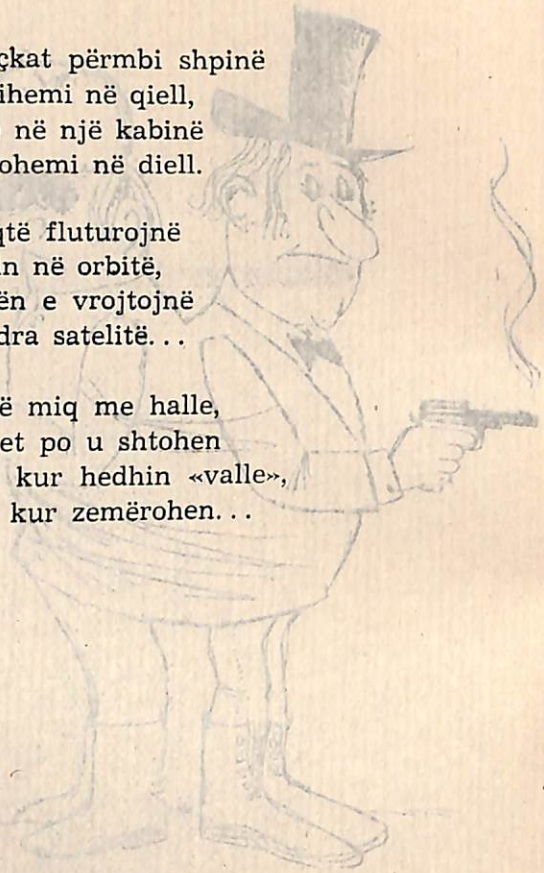

Po dhe deti shfryn
ngrihet me tallaze,
zemra po na ngrin —
paska dhe ky naze...

Plaçkat përmbi shpinë
ngrihemi në qiell,
dhe në një kabinë
ngrohemi në diell.

Miqtë fluturojnë
dalin në orbitë,
tokën e vrojtojnë
qindra satelitë...

Janë miq me halle,
hallet po u shtohen
dhe kur hedhin «valle»,
dhe kur zemërohen...

Po dhe bëll shpirt
ngrihet me tallat
xenia po ta ngri
paska dhe ky...

NËN OMBRELLE

Mblidhuni këtu të pafuqishëm,
ju që armët doni me merak,
fati juaj është i shkëlqyeshëm
në rast lufte s'ka pse derdhni gjak.

Hiqni dorë, pra, nga armatimet,
unë do ta marr atë rrezik;
përmbi supe do t'i mbaj gjënimet
dhe në rëntë shiu atomik.

Eeni, pra, këtu nën ombrellë,
posi zogjt' e pulës t'ju mbështjell;
nuk e shihni, lopa ju ka pjellë,
larg prej meje s'dihet si del.

Hë, pra, jeni mirë? Ashtu rrini,
dhe kujdes mos prishni qetësinë;
gëk e mëk nuk dua, që ta dini:
do jap urdhër, pra, të merrni frymë...

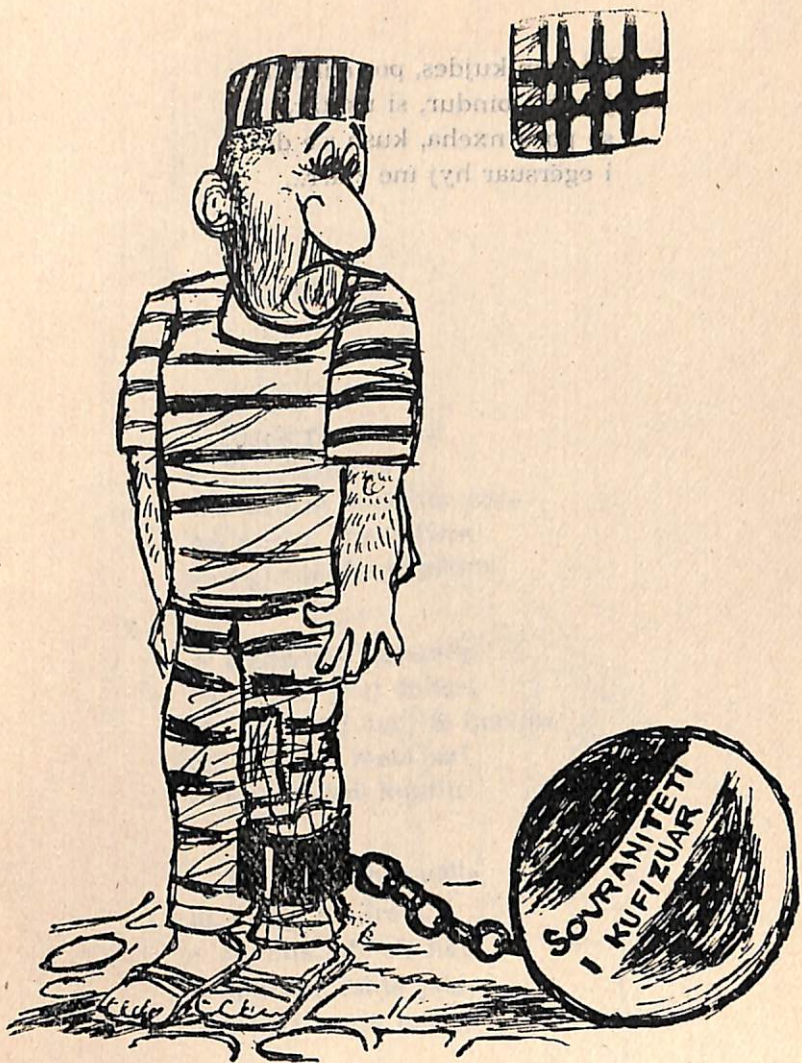
«SOVRANITET I KUFIZUAR»

Je i pavarur e sovran
i garantuar sa s'ka më;
kur ma do puna të lë nam,
të bëj rixha mos nxjerrësh zë.

Mos pipëtij, po rri shiko
zvaritje tankesh e ushtri;
u buzëqesh e i ndero
se jemi miq e kushëri.

E tepër duket edhe leja
se nganjëherë pilafi s'mban...
nuk të kërkoj të thuash: «eja!» —
të kam kujdes si një vëlla.

Pra, hatër prishur të mos mbetesh
si një komshi do hyj, do dal,
e ç'kuptim ka për kufij shtetesh
kur prin i njëjti «ideal»?

SOVRANITETI
I KUFIZUAR

Të kam kujdes, por edhe ti
ji më i bindur, si ushtar,
se po u nxeha, kush s'e di,
i egërsuar hyj me zjarr...

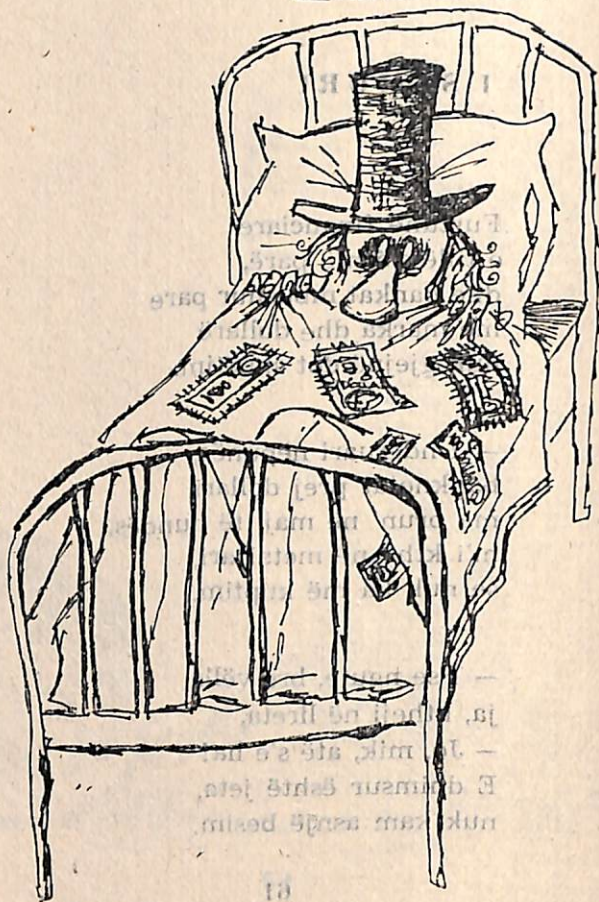
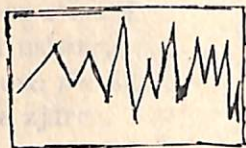

I SEMURI

Furtunë financiare
e tillë s'është parë,
dhe bankat mbushur pare
me marka dhe dollarë
nuk gjejnë dot shpëtim.

— I nderuari nëpunës,
banknotat prej dollari
ma prun' në maj' të hundës,
m'i kthe në metal ari,
se nuk ka më kuptim.

— Pse ngute, bre vëlla,
ja, ktheji në lireta,
— Jo, mik, atë s'e ha!
E dhimsur është jeta,
nuk kam asnjë besim.

— Atëherë ktheji në marka,
monedha është me vlerë.

— Aha, po s'mban më varka!
Hyn ujët me poterë,
pra shpejt, o miku im.

— Na merre dhe metalin.

— Po pse kaq pak, bre burrë?
Nëpunësi rrudhos ballin:

— Se jemi të sëmurë
dhe s'dihet për shërim...

1.

Gjyshi plak mustaqedredhur
sot u dukëka si djale;
nipër, mbesa i ka mblodhur
bën kuvend e u mban fjalë.
Sonte kalim e kam gdhirë
mbi kaxhën haberrmadhe
shpirt e trup jam përherë
jahtë moshe edhe radhe.
I thash vetes: mos vdekaj kurë
se dhe dindi është pak,
mos u paj se je sëmure,
sepse zemra t'u ndez flakë.

GJYSHI I PËRTËRIRË

poemë

1.

Gjyshi plak mustaqedredhur
sot u dukërka si djalë;
nipër, mbesa i ka mbledhur,
bën kuvend e u mban fjalë.

Sonte natën e kam gdhirë
mbi gazetën habermadhe,
shpirt e trup jam përtërirë
jashtë moshe edhe radhe.

I thash' vetes: mos vdeksh kurrë
se dhe qindi është pak,
mos u qaj se je sëmurë,
sepse zemra t'u ndez flakë.

Pema mbushur plot me fruta
po na rritet e shëndoshë,
për armiqtë Kushtetuta —
Vrim' e miut pesqind groshë.

Veç si vëth në vesh ta kemi
nga u nisëm e ku erdhëm,
një hesap që s'mban kalem —
djers e gjak si shi i derdhëm.

2.

Ditë helmi djalërie,
që dhe sot i kam të gjalla,
shërbëtor i një shtëpie
ku qe zonjë Hanko Halla.

Tundej Hankoja, plakë grua,
vinte rrotull në sënduqe;
nxinin arkat në katua,
krimbur në lira të kuqe.

«Jam e pasur, — mburrej Halla, —
fjal e gojës më ka peshë,
se nga sëra e nga shkalla
nuk jam pak, po bejlereshë»

Tingëllinin porsi zile
pendolirat nëpër gushë;
bark e vithe si kaçile,
s'qe njeri po qe këpushë.

Pinte kafen mbi shiltera,
agjëronte ramazanit
se e parë ishte dera
që nga koha e sulltanit.

Nga allahu kish bekimin,
besimtarja zemërqelqe,
pa kërkonte që t'i rrinin
që të gjithë lepe-peqe.

Mburrej Hankoja se përrua
derdhej djersa në çifliqe,
bejleresha s'ishte grua, —
qe këpush e tartabiqe.

S'qe njeri po qe mushkonjë,
pinte gjakun e miletit;
qe në krye e qe zonjë
se kish vulën e dovletit.

Kishte forcën e kanunit,
kishte shkopin e xhandarit,
kishte gjyqet e merhumit,
kishte lakun e litarit.

Mbi të gjitha korbij femër
kapardisej majë shtogut,
se për të kishte bër' emër
kushtetut' e Ahmet Zogut.

3.

Larg sarajesh, në moçale
ngrinte krye tjetër jetë,
tjetër jetë hiqte valle:
«Hanko, të rënçin rrufetë!

Hanko, moj, të rëntë zjarri
në oxhak e në irate,
mos t'u gjendte nishan varri
me nder zotëris' sate!»

Bashk' me vlagën që nxirr' dheu
ngrihej këng' e jetënxirit;
trashej Hankoja, s'ngopej beu,
s'kishte zjarr duf' i fakirit.

«Hanko, na pive të gjallë,
thesn' e grisur na e shkunde;
s'kemi një çanak me dhallë,
mish e kock' t'i bëfshim krunde!

Hanko, moj, t'u thafshin trutë,
te ne kokën thyen miu»...

«Ju bëj zap me kushtetutë,
më mbron ligji dhe kadiu».

Pas një zënke kthehej Halla
me xhandarët majë kali,

«Plaç, moj, si pëlçet gjinkalla,
kasht' e byk ka rrënjëdali!

Kasht' e byk e shëndet kollën,
mizat, kasollen koshere,
ti na vjen e nxjerr pisqollën —
Do malarjen? Urdhro merre!

Gushëkuq, një ok' mustaqe,
mor rezil, që mbron kanunë,
pasuria një thes rraqe, —
mos e prek se rrëmbej drunë!»

Bashk' me vlagën që nxirr' dheu
ngrihej kënga e mjerimit;
stepej Hankoja, dridhej beu,
ndizej zjarr' i zemërimit...

Hankoju ndonë të rrethojë 4.

Halla plakej, Zogu majmej, hoj
pjell' e korbit fluturoi...
as i pihej as i hahej,
si vall' mbreti e harroi?

«Në esfel! — bërtiti plaka, —
balt' e huaj mos të trettë,
në pallat të rëntë flaka
miqt' e rinj 1) e dinë vetë»

Tundi gishtin edhe thirri
«Jam e parë e jam derë»
«Ke të drejtë, — tha fakiri, —
po tani fryn tjetër erë»

Në saraje er' e fortë, —
zjarr që s'shuhet në kasolle,
i troket bujku në portë;
«Dil e korr atë që mbolle...»

Miqve s'u mbeti nishani,
dil, Hanko, e shih iratet,
të tretet pakëz dhjami,
pesh' e fjalës të të matet»

1) pushtuesit italianë.

Hankoja ndjen t'i mpikset gjaku:
«Derë, nami mos t'u shoftë!»
hoqi shpirt e ra te pragu, —
uthulla doli e fortë.

5.

Bashk' me vlagën që nxirr' dheu
tjetër këngë zu të ngrihej;
iku Hankoja, u shporr beu,
këng' e jetës përtërihej.

Në çifliqe, ku mushkonja
qe ortak me agallarë,
si kuçedër s'dukej zonja
të na vinte me xhandarë.

Tjetër ligj e mbante vendin,
tjetër zot i priste drutë,
tjetër fjal' bënte kuvendin —
qe e para Kushtetutë.

Në saraje s'mbeti gurë,
humbi ujët në kënetë,
u mbars fusha det me grurë
«Hanko, ngreu e shihi vetë!»

Hanko, ngreu e zemrës foli!»
Plaç, moj zemër, nga inati,
s'ka më lira Anadolli
ligj bën bujku dhe argati.

6.

Fliste gjyshi gojëmjaltë:
Shqipëria është' burbuqe,
kush e prek do hajë baltë
se rri ndezur Drit' e Kuqe.

Ecën, ecën Shqipëria,
po dhe rruga s'është' e lehtë,
pas karvanit nga zilia
si të dehur lehin qentë.

Lehin qentë si të dehur,
le të lehin sa të mundin,
për ta shpata rri e mprehur —
dhëmbët një nga një ua shkulim.

'Jepni, bij, kërceni valle,
kënga vënçe të gjëmojë, —
sot ky popull s'ka më halle,
i bën ligjet si të dojë!...

SHTETI KOBURE

poemë

1. NJË THIKË PAS SHPINE

Dikur diplomatët,
më «të madhen» politikë,
në hartë Izraelin
shënuan me pikë.
Dhe thanë me profeci
këta mendjehollë:
«Sot është pikëz,
nesër bëhet njollë!»
Dhe duart fërkuan,
duart e ndyra...
me zëra rrëqethës
vajtoi shkretëtira.
Në tokën që digjte
ajo s'ishte pikë,
në tokën e lashtë
ajo ishte thikë,
që ngulej pas shpine

dhe lihej kujtim
pas shekujsh të tërë
grabitje, çnderim.

2. DREJT «VIÇIT TË ARTË»

Fund i një shekulli,
i njëzeti është afër!
«Mblidhuni, çifutë,
na duhet një vatër;
Jahvai¹⁾ i madh
na do e na mbron, —
faltorja e tij
është në malin Zion».²⁾
Ngado u shpërnda
kjo thirrje e zjarrtë
si thirrje hyjnore
nga «Viçi i artë»,
«Ju duhet një vatër,
ju duhet patjetër, —
ua dhanë bekimin
ministra dhe mbretër. —

1) perëndi e çifutëve, të cilin bibla e paraqit në formën e një dem i me brirë dhe e quan «Viçi i artë».

2) mal në Palestinë, prej nga mori emrin organizata zioniste e krijuar më 1897.

Ju duhet një vatër
(pse jo dhe një shtet)
ska gjë në sulltanin¹⁾
do kini për mbret!»
Dhe nisën zionistët
të marrin pak frymë...
shtegëtim në heshtje
për në Palestinë.

3. NËN HIJEN E LUANIT

Filloi Luft' e Madhe,²⁾
e fortë fryn era;
në heshtje çifutët
po presin te dera.
Te dera po presin,
po hyjnë nga dritarja
se fundit s'i dihet —
e madhe është vallja.
Dhe fundi po vjen,
tani s'bëhet lodër:
çdo shpresë dhe ëndërr
mbështetet në Londër:

1) Palestina për një kohë të gjatë, ka qenë nën sundimin e Perandorisë Otomane.

2) Është fjala për Luftën I Botërore.

«Çifutët, ngado
ku janë në botë,
të mblidhen, të ngrejné
një vatër të fortë.
Në rast se komshinjte
do grinden pa shkak,
atëherë ne vetë
i kemi merak»....
Luani pas luftës
tregoi fuqinë
dhe mori mandatin
përmbi Palestinë.
Tani për Kanalin
ka çelësat në xhep
dhe rrugën drejt Jügut
të hapur komplet.
Pa le këto vende
të lëna rrëmuje —
një herë t'i shtrydhësh
dhe nafta del ujë.

4. «QËLLIMI PËRLIGJ MJETIN»

Vajton shkretëtira
në zëra të mbytur,
në të tani enden
beduinë të uritur.

Vërshimi çifut
 nuk njih më pengesë
 Luani të gjithëve
 u ndan nga një pjesë
 Po vallë ku e merr
 kaq lehtë, pa zor?
 Aty ku s'shkon lajka,
 përdoret terror...
 Luani përtypet
 i ulur në bisht,
 në grindje, gjakderdhje
 ai vetë ka gisht
 Dhe zjarrin e ndezur
 sheh gjithë tmerr;
 ka frikë se digjet
 nga ky i madh sherr.
 Ndaj turret i egër,
 kërkon qetësi,
 po zjarri është ndezur
 tani kundër tij.
 Dhe bota sërish
 në luftë është përflakur¹⁾,
 Luani s'ka forcë
 dhe duket i plakur...

1) Është fjala për fillimin e Luftës II Botërore...

5. NGA VATËR NË SHTET

Mbarimi i Luftës
Luanin e shkundi,
i ranë dhe dhëmbët,
tani pritet fundi.

«O burra se sot
mbi i vihet pika, —
po ikën Anglia,
të rrojë Amerika!»
Çiraku i regjur
e gjeti ustanë
përtej oqeanit,
si të gjente Jahvanë.
Si lindën këlyshin
thërritën: «Okej,»
një shtet për arabët
një shtet për ebrej!»

6. NË EMËR TË RACËS

«Jahva, zot i ynë,
David, Solomon,
dhe ti vend i shenjtë
atje në Zion,
ju falemi sot
dhe marrim zotim:

për eshtra pa emër
kërkojmë shpagim!»
Ata që dikur
kërkuan një vatër
tani dëshirojnë
një shtet më të pastër;
ata që lejnë vatrat
dhe s'dinë ku shkojnë
nuk janë një e dhjetë
po një milionë;
dhe popujt tronditen...
Po ç'bëjnë fuqitë:
«Për mirë u munduam,
ata nxjerrin sytë.
Të presim njëherë,
të kemi durim
dhe thirrje t'u bëjmë
për pak mirëkuptim»,
Po shteti arab
që mbeti në letër?
«Ai do krijohet
se s'ka rrugë tjetër!»
Se si do krijohet
e di Izraeli:
nga ç'mori — t'u japë
një pjesë, po i ngeli....

7. PËR HAPËSIRË JETIKE

Po djeg shkretëtira
nën diellin e zjarrtë,
çifutët kërkojnë
ndryshime në hartë.

Për ditë u rritet
oreksi ebrejve —
i duan kufijtë
midis dy lumenjve.¹⁾

Dhe rasti krijohet...
pasionin u ndezi —
sebep për pushtim
do bëhej Suezi.

Dhe nisen karvanet,
pushtohet Sinai,
një plan i kurdisur
që larg nga ustai,
Francezë, anglezë
po digjen nga malli
dhe «thirrje» u bëjnë:
«kujdes, se Kanali...»

Një popull i tërë
me armë në dorë
lufton i paepur

1) Nili dhe Eufirati.

me tre agresorë.

Ata që me gjak
të pafajshmish u lyen
u nisën për lësh,
të qethur u kthyen.

8. «MIQ» DHE TË RINJ

«Në Lindjen e Mesme
të mbushet boshllëku!»—
po çirret Daj Sami
që larg nga kolltuku,
«Arabë e çifutë,
e mira t'ju marrë,
ne jemi të gatshëm
t'ju japim dollarë;
asgjë s'ju kërkojmë
(rrufeja na raftë!)
e shumta që duam:
ca puse me naftë».
Po Bota Arabe,
nuk ka pse gënjehet,
kur shkon një hajdut,
një tjetër të kthehet.
«Në s'vini me mua
shejtani t'ju hajë...»
dhe minat vendos,

synon t'i përçajë.
Ç'është ky që nga larg
bën be e rrufe
dhe hiqet si mik
në gjak e në fe?!
«Vëllezër arabë,
sot dorën u shtrin
Rusia e madhe...
Ju jap sigurim
iu njoh vlera mirë.
Nuk mbahet Dajani,
gëzon Telavivi:
«Objekt i një sulmi
tani të jetë Nili!»
Dhe luftë sërish,
po s'ka më fitore,
Jahvau i ngrysur
qëndron në faltore.
«I madhi» Dajan
ç'ka ngrënë — po vjell;
arabëve së bashku
s'ka forcë që u del.
Ndërhyjnë «të mëdhenjtë»:
«U dogjët në flakë,
po mjaft, bre, u lodhët,
pushoni për pakë».
Dhe fikin një zjarr
që duhet të digjte,

dhe marrin përsipër
të gjejnë një «zgjidhje».
Ofrojnë diçka
për sy e për faqe
që gjendjen ta mbajnë
as luftë as paqe.
që këmbë çifuti
s'do shkelë më kurrë...
dhe fjalën e mbaj
tamam si një **burrë**.
Ushtri ju dërgoj,
avionë, anije, —
t'jua le si peshqesh
në shenjë miqësie».
Një tjetër gjarpër
synon t'i kafshojë;
i gjen në të keqe,
i gjen në nevojë.
Dhe shitet si **mik**
në shpirt e në zemër,
se mban për **mashttrim**
akoma një emër,
që pas e ka hedhur
në llom e në baltë...
Veç duhet që helmi
të shitet për mjaltë.

9. QIKLOPI KANIBAL

Telavivi çirret,
ustai e ngopi;
bërtet gjenerali
me sy prej qiklopi:¹⁾
«Na duhen kufijtë
e etërve tanë!
Me sulm do t'i marrim,
do bëjmë hatanë!»
I ashpër në gjuhë
ky farë gjenerali,
me syrin e vetëm
shikon nga Kanali.
Po pse të mos çirret?
Ai e di mirë:
arabët në luftë
do gjenden vështirë,
se «miku i madh»
për armë u shet
disa hekurishte
që nuk i do vetë;
ndërsa Amerika
(ajo s'e kursen), —
ti vetëm hap gojën,

1) Gjenerali izraelit me një sy, Moshe Dajan.

me ç'do të ushqeni
Dhe turren sërish
të egër, barbarë
kudo duke djegur,
kudo duke vrrarë.
Dhe kanë të drejtë
të turren sërish —
për armë Amerika,
Rusia për mish.
Fitojnë një betejë
po jo edhe luftën
ata që u «mundën»
në dorë kanë pushkën...

10. «TË PATHYESHMIT»

Një lodër e madhe
po luhet në botë;
«Çifutët nuk munden,
janë racë e fortë...»
Në Botën Arabe
hyjnë pykë pas pyke
«dhurata» Rusie,
«peshqesh» Amerike.
Dhe pika në hartë
vërtet u bë njollë...
Pa mburret çiklopi

për «planin e hollë»,
po popujt arabë
kanë planet e tyre:
«Hej, «mik», miqësinë
e qelbe, e ndyve!
Pa mbathua nga erdhe
se qenke kusar,
na erdhe për «ndihmë»
u veshe në ar.»
Dhe «mikut të madh»
s'i mbeti më bojë,
shikon i habitur
me gishtin në gojë.
Dhe ikën me turp,
me faqe të nxirë, —
lëkurës së tij

11. SHKRETËTIRA DJEG...

Po djeg shkretëtira,
e nxehtë, e nxehtë;
çifutët mendohen:
s'e kanë të lehtë.
Dhe ndihma kërkojnë
se plani u prish;
u duhen avionë
dhe njerëz për mish.

Të gjitha u jepen
açik e pa drojtje,
u duhen çifutëve
të gjitha për «mbrojtje».
Dhe lodra vazhdon...
Po vallë gjer kur?
Se vendi po digjet,
u bë shkrumb e zhur,
se shteti arab
në dosje bën hije,
se ç'janë refugjatë
po vdesin urie,
dhe «miqtë e mëdhenj»
përçarje po mbjellin
vëllezërit në luftë
mes tyre t'i hedhin.
Po popujt arabë
po rrijnë të zgjuar
ç'ka mbetur për zgjidhje
e kanë në duar...

52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

PASQYRA E LËNDËS

Dil, moj këngë!	3
Ç'janë këta?!	5
Kërkesë	8
Vendi shtatanik	10
Shtegtim	13
Ëndërrim	14
Prepotentit	17
Përbuzje klasore	20
Ditar servili	21
Logjikë indiferenti	22
«Zemërmiri»	23
Varur rri fustani	25
Dikur dhe tani	28
Poeti dhe frymëzimi	30
S'jemi pleq e dosido	33
Zemër plaku	35
Buzagaz	37
Heshtje	39
Paturpësi	43
Të njohurit	45
Llafazania e pyllit	46
Nazemadhi	50